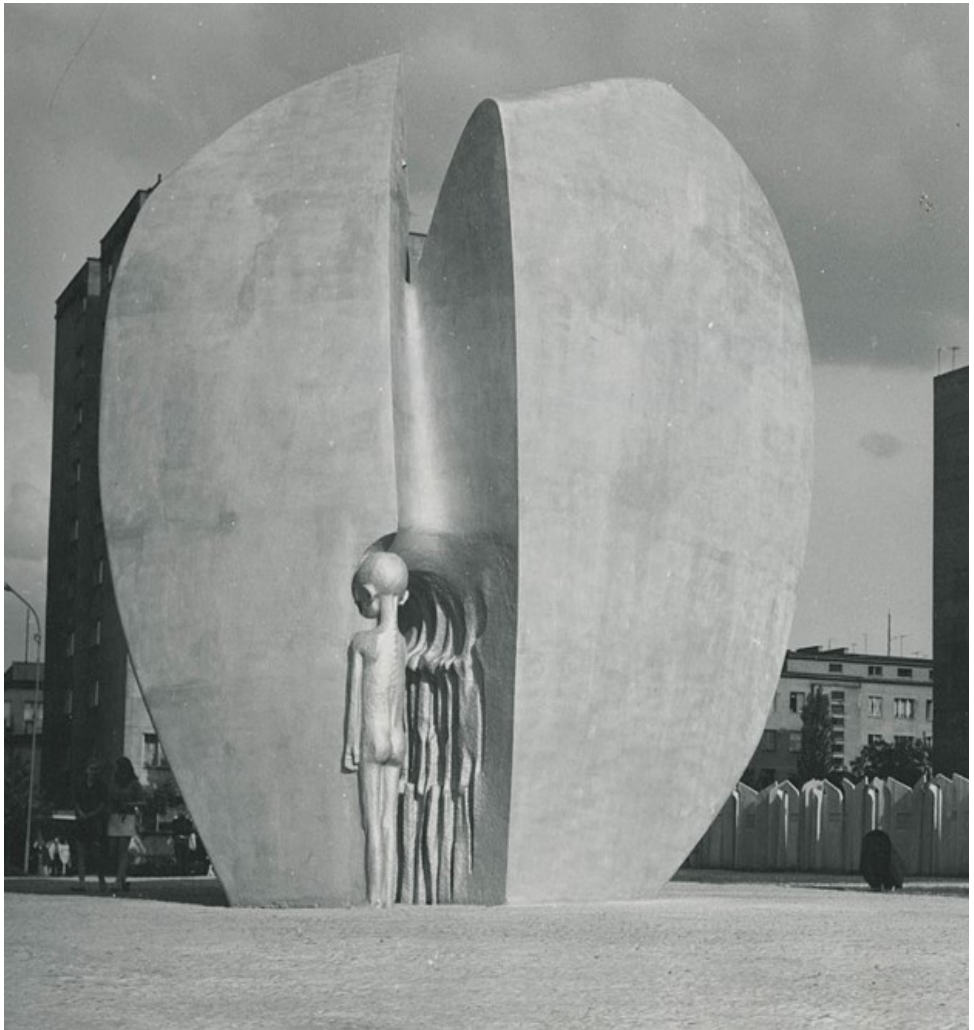

De Meerboei

Maandblad van de Verenigde Doopsgezinde Gemeente IJmond

14^e jaargang nr. 6
26 oktober 2023

KERKDIENSTEN

Beverwijk, Meerstraat 62, aanvang 10.00 uur

- 29 okt 10.00 Br. Y. Aalders
Organist: Marco Bij de Vaate
- 12 nov 10.00 Ds. J. Kubacki, Gedachtenis/enigheid
Organist: Hans Kelder
- 26 nov 10.00 Ds. J. Klanderman, 1e Advent
Pianist: Justina Oosters
- 10 dec 10.00 Br. W. van Leeuwen
Organist: Marco Bij de Vaate

AGENDA

- Wo 22 nov 17.30 70+ maaltijd
U dient zich hiervoor wel op te geven bij
Zr. Hermien Fictoor: 0251 – 23 41 47 of
Zr. Justina Oosters: 06 - 24 12 97 97

OVER- EN VAN DE LEDEN

Bedankje

Hierbij willen wij allen bedanken voor de bloemen en kaarten die we mochten ontvangen na Piet zijn val met de fiets. Het herstel van zijn arm en schouder gaat langzaam vooruit.
De bloemen en kaarten deden ons goed.

Piet en Mies Brandenburg

**doops
gezinden**

VERGEVEN...

Toen kwam Petrus bij Hem en zeide: Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe? Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.

Matteüs 18:21-22

Het is duidelijk dat Petrus een goede leerling van de rondtrekkende school van Meester Jezus is geweest. Hij vraagt niet óf hij moet vergeven. Hij vraagt ook niet waaróm hij moet vergeven. Dit alles is hem al ingeprent. Hij vraagt alleen: Hoe vaak? Maar tegelijkertijd geeft hij zelf meteen een antwoord waaruit ook blijkt dat hij al behoorlijk getraind, gevormd is. Echt het braafste jongetje van de klas. Want dit getal is natuurlijk allesbehalve toevallig. Zeven is het getal van de volmaaktheid. Denk bijvoorbeeld aan dat de zevende dag van de week tot rustdag is uitgeroepen, nadat God de aarde in zes dagen heeft gecreëerd. Er zijn zeven magere en zeven vette jaren, zeven plagen en zeven engelen.

Maar al deze verwijzingen naar de Bijbelse getallensymboliek zijn natuurlijk niet het belangrijkste. Wat echt telt hier is dat we MOETEN VERGEVEN. Tenminste als we echt leerlingen van deze Meester willen zijn. Maar is het echt zo?

Het herdenkingsmonument op de omslag, herinnert me aan de eerste keer in mijn leven dat ik dit principe in twijfel trok. Het staat in mijn geboorteplaats op de plek waar de nazi's een strafkamp (in feite niets anders dan een concentratiekamp) uitsluitend voor kinderen hebben ingericht. Jeugdige kruimeldieven en zakkenrollers werden erheen gestuurd, maar ook kinderen die hardnekkig weigerden zich te laten germaniseren. Want jonge Polen die een 'Arisch uiterlijk' hadden (blauwe ogen, blond haar, de juiste lengte, enz.) werden namelijk bij hun ouders weggehaald en naar Duitsland gestuurd. Precies hetzelfde vindt nu plaats in Oekraïne. De Russen geven zelf aan dat ze 700.000 Oekraïense kinderen 'in veiligheid hebben gebracht' (lees: ontvoerd om ze tot Russen en Poetins soldaatjes te maken). En ook in Rusland zijn er nu kampen voor kinderen van wie het Oekraïense nationale bewustzijn sterk genoeg is om niet zo gemakkelijk voor russificatie te bezwijken.

Maar laten we naar dit monument terugkeren. Het toont een moederhart: gebroken van pijn en verlangen naar het verloren kind. En in dat hart zie je

het beeld van het kind dat door niets kan worden uitgewist. Ik weet niet hoe oud ik was toen ik deze plek voor het eerst zag en toen me werd uitgelegd wat zich daar had afgespeeld. Wat ik me wel herinner is dat mijn hele wereld op dat moment uit elkaar viel. Natuurlijk had ik al iets over concentratiekampen gehoord. In Polen hoorde het toen en het hoort nog steeds bij de opvoeding: van jongs af aan. Ik wist zelfs al dat er ook kinderen in Auschwitz, Sobibor of Majdanek zaten. Maar een kamp **UITSLUITEND VOOR KINDEREN, SPECIAAL VOOR KINDEREN**: en dat in mijn geboortestad? Ik herinner me dat ik heel lang en van heel dichtbij naar het herdenkingsmonument heb staan te kijken. Ik ben zelfs binnen in dat hart geweest. En plotseling begon ik uit alle macht te schreeuwen: Dit is onvergeeflijk! Begreep ik wel de betekenis ervan? Ik weet het niet! Maar mijn schreeuw herinner ik me heel goed! En het was een schreeuw uit het diepst van mijn eigen hart: niet alleen omdat ik me met de slachtoffers identificeerde, die van mijn eigen leeftijd waren. Ik richtte mijn woorden ook tot mezelf als afstammeling van zowel de slachtoffers als de daders, omdat ik een Pools-Duitse achtergrond heb en sinds mijn kindertijd tweetalig ben. Ik kon het mezelf dus ook niet vergeven...

Maar deze herdenkingsplaats in Lodz is niet de enige plek waar ik u deze keer mee naartoe wil nemen. Kijk nu naar de foto's die ik een paar weken

geleden heb gemaakt. Wat een leuke woonwijk, hè? Mijn eerste gedachte toen ik er kwam was: Jammer dat ik het me nooit zal kunnen veroorloven om hier te wonen! Hoewel het hier meer dan tweeduizend kilometer vandaan ligt, zou u zelfs de naam van deze plaats wel eens gehoord kunnen hebben. Ongeveer anderhalf jaar geleden was het prominent aanwezig: in de media. Het is Irpin', een stad op ongeveer 3 kwartier rijden van het centrum van Kyiv. De Russen bezetten het en richtten er een van de bloedbaden van deze oorlog aan. Irpin' is al in een verbazingwekkend tempo herbouwd, maar er zijn nog steeds wat overblijfselen van die vreselijke dagen die u op de volgende foto kunt zien. Ik liep dus daar rond met

de verwanten van onze Oekraïense vriend Simon, luisterde naar hun verhaal, dat heel zakelijk was, en kon mijn tranen niet bedwingen. Ik schaamde me, want zij bleven rustig en ik stond daar gewoon te janken. En opeens herinnerde ik me die schreeuw van mij van jaren geleden. Dit is onvergeeflijk!

Welnu, ik ben zeker niet een van de beste leerlingen in de school van Meester Jezus. Dat weet ik zelf ook wel. Maar toch doen deze woorden me pijn. Ik kan ze niet anders zien dan als mijn persoonlijke nederlaag op

de weg om een humanist te zijn die zijn humanisme met het Evangelie voedt, want zo noem ik mezelf het liefst, aangezien ik niet dol op het woord 'christen' ben. En daar zit ik mee.

Maar enkele weken geleden keek ik, gebruikmakend van een vrije zondag, vanuit mijn luie stoel thuis naar de uitzending van de dienst vanuit de Domkerk in Utrecht. En op een gegeven moment hoorde ik: 'SOMS KUN JE NIET VERGEVEN'. SOMS MOET JE HET NIET EENS PROBEREN!. Predikant refereerde op dat moment aan zijn eigen ervaringen met slachtoffers van seksueel geweld en vooral incest. Als je alleen maar uit pijn en schaamte bestaat en de behoefte om wraak te nemen op de dader, als je eigenlijk niets anders in je draagt, niets dan dat, hoe moet je dan vergeven? Door te vergeven zou je alles verliezen, inclusief jezelf en zelfs God! Voor mij was het alsof iemand een bepaalde blokkade bij me had weggehaald. En ik moest meteen aan deze woorden van Huub Oosterhuis denken:

*Zevenmaal opnieuw geboren,
kleingekregen, uitgeworpen,
wordt een mens, om mens te worden.
Zeventig maal zeven bomen,
zullen bloeien waar wij wonen
licht zal op het water stromen.*

Hier beschrijft Oosterhuis een weg: de lange, moeilijke, pijnlijke weg van menswording. Ieder van ons bewandelt het in zijn eigen tempo, als bij het beklimmen van een berg. In de bergen mag niemand worden opgejaagd, er moet rekening worden gehouden met de zwaksten, met hun behoefte aan het nemen van rust, zelfs voor langere tijd. Het is noodzakelijk om te begrijpen en te respecteren dat we onze hele geschiedenis meenemen de bergen in: en voor de één zal dat de geschiedenis van de sportiviteit zijn, en voor de ander een leven doorgebracht met boeken, of voor de tv, of voor de computer, misschien met een sigaret in de mond, zoals in mijn geval. Daarom is soms zelfs voor ons het beste om ze alleen vanaf het balkon te bekijken: van een huisje aan de voet ervan. En zo ook het mensworden, zo menselijk mogelijk, is geen wedstrijd, geen race. We moeten proberen datgene in onszelf te bevrijden wat het meest menselijk, het meest kostbaar is. Bevrijden: van alles wat het belemmert om tot bloei te komen. Maar deze bloei kan niet geforceerd of kunstmatig versneld worden.

Jezus zet ons een ideaal voor ogen. Een moeilijk ideaal, want het blijkt dat de volheid die door het getal 7 wordt gesymboliseerd hier niet eens genoeg is. 7 maal 7 keer moet je vergeven. Dit is de volheid van de volheid, en dus iets totaal onvoorstelbaars. En da's waar het om gaat: weliswaar hebben we het over menselijkheid, maar we kunnen ons niet echt voorstellen wat dit begrip helemaal inhoudt. En Jezus wil ook dat we deze onvoorstelbaarheid daadwerkelijk voelen. Maar uiteindelijk is het hem om bevrijding te doen. Niet om ons te beschamen of op te jagen. Een Poolse vrijzinnige theoloog schreef zo'n 100 jaar geleden: 'De kern van Jezus' geloof was de overtuiging dat God in het hart van de mens woont en dat wie dat beseft tot buitengewone daden in staat is'. In het hart. Ook in het gebroken hart, verbrijzeld door pijn. Misschien zelfs vooral daarin! En dit opent een perspectief, opent de toekomst, brengt buitengewone mogelijkheden met zich mee. Dit zouden we moeten verkondigen in de kerk. En zeker niet dat vergeven een soort plicht is!

Jarek Kubacki

BIJDE DIENSTEN

10-9: ds. Jarek Kubacki, thema : Vrijheid en Vrede, een logisch thema gezien de oorlog in Oekraïne. Hij las Romeinen 12:17 en 18: *“Vergeld niemand kwaad met kwaad. Houd rekening met wat volgens de mensen goed is. Laaf zo mogelijk, voor zover het van jou afhangt, in vrede met alle mensen”*.

Noch de wereld, noch ons land, hoewel dat zo welvarend en vrij is, blijken zo te zijn als we graag zouden willen. We bidden God om ons dichter bij elkaar te brengen, één grote familie die zich er gezamenlijk bewust van zijn dat deze wereld een stukje beter moet worden, rechtvaardiger, humaner en barmhartiger.

24-9: br. Wim van Leeuwen. Ook hij had als thema Vrede, ook hij las uit Romeinen 12 maar dan vers 9-21. De oude Romeinen kenden de spreuk: als je vrede wilt, bereid je dan voor op oorlog. Lukt het daarom niet met de vrede, zowel in de wereld als dichtbij huis? We leven in welvaart, maar er is veel onvrede, kwaadheid, onmacht en frustratie. Uiteindelijk

kom je bij het thema vrede altijd bij jezelf uit: de keus is aan jou, wat doe jij, wat doe ik? Paulus zegt: "Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede." De hele dienst werd opgeluisterd met liederen over vrede, met tot slot: "Vrede wens ik je toe"

8-10: ds. Jarek Kubacki las dit keer 2 flinke stukken uit de bijbel: Jeremia 31 en Mattheus 23:1-12. Hij sprak over zijn ervaring in Kyiv met regels in de verschillende kerken, die zelfs in oorlogstijd worden gehandhaafd: is er erkenning van wederzijdse ambten? Jezus zegt: noem niemand meester, bisschop of dominee, want wij zijn allemaal gelijk, nl. volgelingen. Jeremia zei al: zij zullen mij allen kennen, mijn wet en mijn onderrecht zal ik in hun harten leggen. Een predikant kan je helpen om de goddelijke stem in jezelf te horen. Dopen moet mondig blijven: laat je hart spreken.

Een mooie opstap naar de ledenvergadering na de dienst.

Lucy Klanderman

OPEN MONUMENTENDAG IN ONZE VERMANING

Elk jaar weer dezelfde vraag die we ons stellen: "Doen wij dit jaar weer mee of haken wij af?". Soms is er voor een landelijk thema gekozen waarvan wij denken hier kunnen wij als kerk niets mee, maar dan blijkt juist zo'n thema een schat aan mogelijkheden te bieden. Terwijl een voor de hand liggend thema vaak veel meer hoofdbrekens kost. Het is van groot belang voor onze Doopsgezinde gemeenschap, hoe klein ook, om aan de weg te blijven timmeren en daar is de Open Monumentendag een uitstekende gelegenheid voor. Onze deuren van de kerk gingen dit jaar dus ook weer open op zaterdag 9 september. Er was een kleine tentoonstelling ingericht en onze predikant Jarek Kubacki kwam met het lumineuze idee om de bezoekers te trakteren op typisch oud-doperse {Oekraïense} hapjes. Twee Oekraïense vrienden, die tijdelijk woonachtig zijn in Purmerend, hadden zich bereid verklaard deze lekkernijen te maken. Ze troffen het zeker niet met het weer. Overdag was het bloedheet, zodat ze de avond ervoor tot diep in de nacht nog bezig waren de hapjes voor te bereiden. Er zou ook nog soep worden gemaakt: biersoep. De volgende dag zag ik Simon langs de kerk met 5 pakken

melk onder zijn arm. Hij vertelde mij dat de melk bestemd was voor de biersoep. Ik geloofde hem graag maar was toch wel erg benieuwd hoe de biersoep, gemaakt van melk, zou smaken. Zr. Netty Docter had de taak op zich genomen om die dag als gastvrouw te fungeren. Gewapend met boeken en documentatie zat ze achter een tafel, wachtende op de bezoekers die nadere informatie over onze kerk of over het Dopers zijn wensten. De dag is heel goed verlopen. We mochten 52 bezoekers in onze kerk verwelkomen, waarvan een groot deel ook een hapje en een kop soep gebruikten in De Thouarszaal. Eten en praten gaan vaak samen en dat zagen we ook gebeuren. Aan de tafels smulden bezoekers van de biersoep, sommigen haalden nog een tweede kom. De melk was dus toch het hoofdingredient, daar gaat bier doorheen, bindmiddel en diverse kruiden. Heel smakelijk!

Het was een dag van hard werken. Je merkt dan pas goed dat je vrijwilligers misten dat dit soort activiteiten steeds meer op de schouders komen te rusten van een paar mensen. Maar als je dan 52 bezoekers mag ontvangen en wel drie of vier keer hoort: "We wonen al jaren in Beverwijk en wisten niet dat hier een kerk was. Of: wat een prachtige ramen, dat hebben wij nooit geweten. Die zie je ook niet aan de buitencant". Dan weet je weer waarvoor je het allemaal doet en neem je je zere voeten en je rug die op slot zit voor lief.

Volgend jaar weer open? Ja, natuurlijk!

Puck Frerichs

NAJAARS LEDENVERGADERING

De dienst op zondag 8 oktober werd gevolgd door de najaar ledenvergadering. Maar eerst natuurlijk koffie en een lunch. Met een gevulde maag vergadert het immers stukken beter.

Er waren afberichten ontvangen. Maar de "harde kern", zo noem ik vaak de trouwe leden die weer en wind trotseren, op onmenselijke tijden opstaan (6 uur!) om klaar te zitten voor het vervoer dat het dan ook nog wel eens laat afweten of met het verkeerde busje voorrijden, waardoor een zuster tijdens de dienst binnenkwam op het moment dat ds. Kubacki de zegen uitsprak. Dank lieve mensen, wij waarderen dit enorm.

Na de officiële gedeeltes zoals Opening, Mededelingen en het Vaststellen van de agenda, werden de punten Van wat komen gaat en Wanneer behandeld. Op zaterdagmiddag 25 november is er een optreden van het kamerkoor Klein Koor Castricum in onze kerk. Lucy Klanderman en ondergetekende zingen in dit koor en het leek ons leuk om na ons voorjaarsconcert delen hieruit ook eens in Beverwijk te laten horen. Men weet niet half wat voor mooie akoestiek onze kerkzaal heeft. Er moet vooral veel reclame worden gemaakt, dus als u familie, vrienden, kennissen wilt attenderen op deze uitvoering: graag! Precieze tijd van aanvang wordt later nog bekend gemaakt.

Daarna volgde het punt Wat doen wij met de Kerst? Vorig jaar hebben we de kerstdienst verschoven naar de Kerstochtend. Maar er was nog een mogelijkheid, nl. om de kerstavonddienst eerder te laten beginnen. Na alle voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen te hebben is er besloten de kerstviering dit jaar te houden op zondag 24 december en dan om 16.45 uur met het zingen van enkele kerstliederen te beginnen, waarna de dienst volgt van 17 tot 18 uur. De meeste leden stemden hiermee in. Je hebt toch heel wat meer sfeer als het donker is. De kerstboom en de kaarsen komen veel beter tot hun recht.

Over het onderhoud en herstel viel ook heel wat te vertellen. De voorzitter gaf daarvoor graag het woord aan br. J. Klanderman. Als je hem dan zo hoort opnoemen wat er het laatste jaar allemaal is gebeurd in en rond om de kerk, lekkages, het twee keer opbreken van het pad naar de Thouarszaal, een betere afsluiting van het kleine toegangshek, het restaureren en het weer ophangen van de naar beneden getrapte kroonluchter en nu dan het buitenschilderwerk, dan mogen we alleen maar blij zijn dat we dit allemaal nog kunnen doen en de financiële middelen daartoe nog hebben. Dit laatste onderstreepte zr L. Klanderman nog eens extra onder het punt begroting en kapitaalontwikkeling Menno Fund.

De kerkenraad heeft besloten om onze bollenmand op het podium tot half december weer te bestemmen voor het inzamelen van levensmiddelen t.b.v. de Voedselbank IJmond. Natuurlijk zullen wij ook in contact blijven met Ernest en zijn familie en mocht daar t.z.t. weer hulp nodig zijn, horen we dat zeer zeker tijdig van onze predikant.

EINDELIJK WEER EEN CONCERT IN ONZE VERMANING!

Ons eigen koor is al een tijdje geleden ter ziele gegaan. Het projectkoor/orkestje van Justina is ook al een poos op non-actief. Vanuit Frankrijk is het ook lastig een aantal repetities en een uitvoering te organiseren, maar Justina doet toch een poging.

Tot het zover is, hebben we een ander koor gecontracteerd en wel het koor waar Puck en ik sinds 2 jaar in zingen: het Kleinkoor Castricum, een acapellakoor, een koor dat alles zingt zonder begeleiding.

Het koor staat onder leiding van Moritz Kellner, die in zijn uitvoeringen op zoek is naar originaliteit en zo diep mogelijk wil doordringen in de wereld achter de compositie.

Als koordirigent werkt hij bij het Hollands Vocaal Ensemble, het Gemengd Koor St. Cecilia en het Kleinkoor Castricum.

Zaterdagmiddag 25 november 2023 aanvang 14.30 uur
komt het Kleinkoor Castricum in onze kerk een stuk van hun repertoire laten horen.

Uitgevoerd worden werken van o.a. Brahms, Pärt, Distler, Andriessen, Gorecki, Peterson-Berger. Het zijn stukken in diverse talen, zoals Engels, en Duits, maar ook Pools, Hongaars en Zweeds. Heel divers dus, en dat geldt ook voor het karakter van die stukken.

Het geheel zal omlijst worden door orgelmuziek van onze eigen organist Marco Bij de Vaate. Die horen we al regelmatig in onze diensten, maar ditmaal dus ook als concertorganist.

Het belooft een mooi concert te worden, dus kom in groten getale, neem familie en vrienden mee. De toegang is gratis, maar er zal wel na afloop bij de deur worden gecollecteerd ter bestrijding van de kosten. Er kan tot slot nagepraat worden bij een drankje in onze ‘De Thouarszaal’.

Zeg het voort!

Lucy Klanderman